

dne 25. července 1871, čís. 75 ř. zák. Za tento kárný přečin uložil kárný soud obviněnému notáři podle § 158 písm. a) a § 159 not. ř. kárný trest písemné důtky. Odvolání vrchního státního zástupce právem vytýká, že kárný soud vykročil při vyměření trestu z mezí zákonné sazby v § 159 odst. 2 not. ř. výslovně uvedené, která, jsouc rázu velícího, nepřipouští úchylek. Předpis ten stanoví, že kárný soud nemůže uznati na mírnější trest než na pokutu 50 Kč, potvrzuje-li notář v notářské listině o nějaké skutečnosti, že se před ním stala, ačkoliv se nepřiřadila za jeho přítomnosti. V souzeném případě však kárný soud nálezem zjistil jako nezákonný postup obviněného, že legalisací osvědčil jako notář, že strany listinu podepsaly vlastnoručně v jeho přítomnosti, ač to neodpovídalo skutečnosti, any smlouvající se strany daly své podpisy na prázdný papír, a tak nešlo o listinu v přítomnosti notáře stranami vlastnoručně podepsanou. Na tom nic nemění, že strany zmocnily obviněného, by na papíru jimi in bianco podepsaném dodatečně sepsal smlouvu podle toho, co bylo v jeho přítomnosti ústně ujednáno. Neboť s hlediska porušení povinností uložených notáři jediné rozhoduje a jest zároveň jisto, že obviněný notář potvrdil nepravdu, osvědčiv, že strany tuto listinu, t. j. nikoliv prázdný arch papíru, nýbrž kupní a postupní smlouvu ze dne 3. května 1927, jak se jevila po svém sepsání, jak byla však obviněným teprve dodatečně v nepřítomnosti stran sepsána, v jeho přítomnosti podepsaly. To však spadá pod sankci § 159 odst. 2 not. ř. Kárný soud tudíž porušil výslovný předpis § 159 odst. 2 not. ř., uloživ obviněnému, který se provinil způsobem v onom zákonném ustanovení uvedeným, jen kárný trest písemné důtky podle § 158 písm. a) not. řádu.

Bylo proto vzhledem k řečenému velícímu předpisu vyhověti odůvodněnému odvolání vrchního státního zástupce a změnití výrok kárného soudu o trestu potud, že se obviněnému podle § 158 b) a § 159 odst. 2. not. ř. ukládá trest peněžité pokuty.

Čís. 95 dis.

Skutková podstata kárného přečinu nevyžaduje úmyslné porušení povinností advokátu zákonem uložených, ani úmyslné poškození cti a vážnosti stavu, stačí v tom i v onom směru pouhá nedbalost.

Jde o porušení povinností povolání a o zlehčení cti a vážnosti stavu, nikoliv jen o nepřístojnost, poučil-li advokát koho nesprávně, pokud se týče nejasně a nesprávně o nutnosti přistoupiti jako spolužalobce do sporu, vedeného jinou osobou; ujistil-li ho, že z toho pro něho nevzejdou výlohy; oznámil-li v jeho zastoupení bez věcné nutnosti jeho přístup k onomu sporu jako spolužalobce; informoval-li ho nedostatečně o dalším postupu a o výsledku sporu, nanejvýš že bez jeho vědomí a souhlasu podal i jeho jménem odvolání a dovolání, čímž zavinil, že týž byl těžce ohrožen na svém majetku, byv z nenadání stíhán exekucí pro značné útraty sporu.

Neznalostí zákonného předpisu § 234 c. ř. s. nemůže se advokát omlouvati.

Rozh. ze dne 13. prosince 1929, Ds II 4/29.)

Nejvyšší soud, jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvoláním vrchního státního zastupitelství v Brně a zástupce moravské advokátní komory z nálezu kárné rady advokátní komory moravské ze dne 26. ledna 1929, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění pro kárné přečiny porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený nález v ten rozum, že uznal obviněného vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jichž se dopustil tím, že v lednu 1923 nesprávně, pokud se týče nejasně a neúplně poučil Josefa N-a o nutnosti přistoupiti jako spolužalobce do sporu, vedeného Rudolfem M-em proti Společnosti b-ských elektrických pouličních drah o 180.850 Kč a že ho ujistil, že z toho pro něho — N-a — nevzejdou výlohy; dále tím, že v zastoupení Josefa N-a podáním ze dne 13. února 1923 bez věcné nutnosti oznámil jeho přístup k řečenému sporu jako spolužalobce a že pak Josefa N-a nedostatečně informoval o dalším postupu a o výsledku sporu, najmě, že bez jeho vědomí a souhlasu podal jeho jménem i odvolání a dovolání, — čímž zavinil, že Josef N. byl těžce ohrožen na svém majetku, byv z nenadání stíhán exekucí pro útraty sporu ve výši 27.000 Kč.

D ů v o d y:

Proti nálezu kárné rady, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění, že se jednáním ve výroku tohoto nálezu blíže uvedeným dopustil kárného přečinu, podali vrchní prokurátor a zástupce advokátní komory odvolání, v nichž doličují, že se obviněný oním jednáním prohřešil i proti povinnostem povolání i proti cti a vážnosti advokátního stavu, a navrhuji, by byl obviněný uznán vinným kárným přečinem v tom i onom směru. Odvoláním nelze upřítí oprávnění. Pro posouzení souzeného případu s kárného hlediska jsou především rozhodné tyto skutečnosti, jež byly jednak zjištěny napadeným nálezem, jednak vycházejí na jevo z předložených spisů a nebyly obviněným vůbec brány v pochybnost: Dne 26. srpna 1921, pokud se týče 4. října 1921 podal obviněný jménem Rudolfa M-a jako jeho právní zástupce proti Společnosti b-ských pouličních drah elektrických žaloby o zaplacení 18.487 Kč 50 h a 180.850 Kč. Oba spory byly spojeny k společnému projednání. Po zahájení sporů sdělil M. s obviněným, že dluhuje několika osobám peníze v různé výši, mezi nimi i Josefu N-ovi 1.065 Kč, že by tyto dluhy chtěl zaplatiti z toho, co mu bude přisouzeno v onom sporu, a že proto příslušné části sporné pohledávky chce postoupiti řečeným věřitelům. Obviněný to vzal na vědomí a provedl postup, o němž dne 27. listopadu 1922 písemně uvědomil žalovanou společnost. V dopise ze dne 20. ledna 1923, zaslaném Rudolfu M-ovi, žádal ho obviněný, by všechny postupníky, mezi nimi i Josefa N-a pohnul k tomu, by mu podepsali připojenou procesní plnou moc, opravňující obviněného k jejich zastupování ve sporu. Zdůrazňuje v něm, že musí míti plnou moc se všemi podpisy nejpozději 24. ledna 1923, a vyslovuje očekávání, že M. vyhoví jeho žádosti obratem

a s největší pečlivostí. Potřebu plných mocí odůvodňuje Rudolfu M-ovi tím, že, by mohl nyní vésti spor i ohledně postoupených částek, musí býti od postupníků jako nynějších vlastníků postoupených částí zažalovaných pohledávek výslovně zmocněn, a že musí předložiti procesní plnou moc od nich podepsanou již při sporném jednání dne 26. ledna, poněvadž jinak by žaloba M-ova ohledně těchto postoupených částek byla zamítnuta a vlastníci těchto částečných pohledávek musili by pak odděleně postupovati proti žalované společnosti. Upozorňuje na to, že žalovaná strana má vědomost o provedeném postupu a zajistě ji namítne při nejbližším sporném jednání. Na konci žádá obviněný Rudolfa M-a, by výslovně oznámil postupníkům, že jim zastupováním obviněného ve sporu proti Společnosti b-ských elektrických pouličních drah nevzejdou žádné útraty. V dopise ze dne 22. ledna 1923, zaslaném Josefu N-ovi, uvádí obviněný, když mu sdělil provedený postup, že Rudolf M. Josefu N-ovi v nejbližších dnech předloží plnou moc znějící na obviněného, poněvadž on samozřejmě jen jako N-ův zmocněnec jest oprávněn postoupnou část pohledávky M-ovy proti žalované společnosti dále zastupovati. V zápětí obviněný výslovně podotýká, že toto zastupování této postoupené části pohledávky samozřejmě jde na útraty Rudolfa M-a a že nevzrostou N-ovi z tohoto důvodu žádné výlohy, pročež obviněný žádá N-a, by plnou moc při předložení podepsal. Josef N. tak učinil a obviněný na to podáním ze dne 13. února 1923 oznámil, že Josef N. a ostatní postupníci přistupují k oněm zahájeným sporům jako spolužalobci.

Odvolání právem vytýkají, že kárná rada neposoudila věc správně, neshledavši v tomto postupu obviněného podstatu kárného přečinu. Při tom jest si především uvědomiti, že vzhledem k výslovnému předpisu § 234 c. ř. s., jenž zní zcela jasně a nedopouští v tomto směru pochybností, nejen nebylo nutné, nýbrž naopak bylo bezúčelné a zbytečné, by postupníci vstoupili do sporu jako spolužalobci. Neboť Rudolf M. postoupil svým věřitelům, mezi nimi i Josefu N-ovi části pohledávky již zažalované a § 234 c. ř. s. stanoví, že zcizení věci nebo pohledávky ve spor uvedené nemá vliv na rozepři a nabyvatel není oprávněn, by bez odpůrcova svolení vstoupil do rozepře jako hlavní strana. Pokud se tedy obviněný hájí tím, že se obával, že by žalovaná společnost ve sporu mohla vznést námitku nedostatku aktivní legitimace k žalobě ohledně postoupených částí zažalovaných pohledávek, byla tato obava podle stavu věci neodůvodněna. Ostatně v protokolu o ústním sporném jednání ze dne 26. ledna 1923 není vůbec zmínky o námitce žalované strany z důvodu postupů, žalované straně tehdy již známých. Jestliže obviněný po tomto sporném jednání teprve dne 13. února 1923 oznámil soudu přístup Josefa N-a a ostatních postupníků jako spolužalobců ke sporu, jest zřejmé, že si jednak musel býti vědom toho, že žalovaná společnost nevyvodila z oznámených postupů několika částí zažalovaných pohledávek pro spor žádné důsledky, jednak že, i nehledíc k tomu, již vzhledem k jasnému a určitému předpisu § 234 c. ř. s. při náležité péči a pozornosti si musel uvědomiti, že jest zbytečné, by postupníci při-

stoupili do sporu jako spolužalobci. Případnou neznalostí tohoto předpisu zákona obviněný jako advokát nemůže se omluviti, nanejvýš ano tu nejde o zákon nový nebo méně běžný. Jestliže pak při tak důležitém předpisu civilního řádu soudního — zákona to, jenž přímo základem advokátní praxe a platí již po celá desetiletí — jako jest ustanovení § 234 c. ř. s., nelze vůbec připustiti ani možnost úvahy o tom, zda advokát s mnohaletou praxí »může ovládati celou látku zákonodárnou«, jak pochybně usuzuje napadený nález, vyvracejí okolnosti právě uvedené přímo a beze vší pochybnosti tento důvod zprošťujícího nálezu a dokazují, že ačkoliv si obviněný měl a musil býti vědom bezúčelnosti a nepotřebnosti tohoto kroku, přece v dopise zaslaném Josefu N-ovi a prostřednictvím Rudolfa M-a, poučiv ho nejasně a nesprávně a nutnosti toho, požádal Josefa N-a o podpis procesní plné moci k tomu účelu, by Josef N. zbytečně přistoupil do sporu M-ova jako spolužalobce, což se přičiněním obviněného také skutečně stalo. Pro zjištění kárné viny obviněného stačí již to, že si musil býti vědom bezúčelnosti tohoto postupu, kterým Josef N. bez nejmenší své ingerence byl zatažen do sporu pro něho bezvýznamného. Závadný postup obviněného zřejmě vybočuje z mezí pouhého omluvitelného nedopatření nebo pouhé nepořádnosti, naopak jest v něm spatřovati značné porušení povinností, jež ukládá advokátu § 9 adv. řádu, a tudíž kárný přečin.

Jednání obviněného jeví se kárným proviněním tím více, vezme-li se zřetel k tomu, jak obviněný ujistil Josefa N-a ohledně následků jeho účasti ve sporu jako spolužalobce, pokud jde o náhradu procesních útrat. V tomto směru lze sice připustiti, že prohlášením obviněného, že Rudolf M. ponese útraty tohoto zastupování, byl Josef N. ve vnitřním poměru mezi oběma formálně zajištěn před případnou škodou z vedení procesu mu hrozící. Avšak žádného zajištění tu nebylo v poměru Josefa N. jako spolužalobce oproti straně žalované v případě prohry sporu, pro kterýž případ musil si obviněný uvědomiti, že se zřetelem na ustanovení §§ 14, 41 a násl. civ. ř. s., jejichž znalost jistě není s to popíratí, hrozí Josefu N-ovi při podlehnutí ve sporu nebezpečí povinnosti k náhradě útrat odpůrce, v nejpříznivějším případě aspoň podle poměru jeho pohledávky. Nejen abstraktně, nýbrž i konkrétně mu již toto nebezpečí v době, kdy obviněný žádal Josefa N-a o podpis plné moci za účelem přistoupení do sporu, muselo býti povědomo, neboť spor se táhl již delší dobu a žalovaná strana bránila se v něm proti žalobnímu nároku okolnostmi, které již před tím vedly dokonce k přerušení řízení až do skončení trestního řízení proti žalobci pro trestné činy, se žalovaným nárokem úzce související. Ve skutečnosti povinnost k náhradě útrat hrozila Josefu N-ovi i s ohledem na jeho vnitřní poměr k Rudolfu M-ovi tím nebezpečněji a tíživěji, an Rudolf M. získal ve sporu právo chudých. Proti tomuto nebezpečí obviněný Josefa N-a nijak nezajistil, naopak, sděliv mu v dopisu ze 22. ledna 1923, že samozřejmě jde toto zastupování jemu postoupené části pohledávky na útraty Rudolfa M-a a že N-ovi z tohoto důvodu nevzejdou žádné výlohy, uvedl N-a zřejmě v omyl, neboť tento musil si toto sdělení vyložit v ten smysl, že mu z pode-

psání plné moci a ze vstoupení do sporu vůbec žádný závazek nemůže vzejít a nevzejde. Jest jistě při nejmenším nejvýš pochybno, zda by Josef N., kdyby byl podle pravdy zvěděl, že podpisem procesní plné moci dává souhlas k přistoupení do riskantního, nákladného sporu jako strana, a že bude po přípodě k náhradě vysokých útrat odpůrce spoluzavázán, byl plnou moc na žádost obviněného podepsal. Nedostatečnou a nesprávnou informací, kterou obviněný odůvodnil N-ovi výslovnou žádost o podepsání plné moci, nemůže omluviti ani důvod, který v jeho prospěch uvádí kárná rada, že prý mohl býti toho názoru, že soud rozdělí útraty v poměru podílu. Tak se obviněný ani nehájí, neboť jest zřejmo, že by tak přiznával vědomí o nebezpečí, že N. bude musiti nésti aspoň útraty v poměru ke svému podílu, a obhajoba ta byla by právě jen důkazem toho, jak nesprávně N-a ohledně útrat zastupování jeho pohledávky informoval. Posléze ani peníz 1.200 Kč, který by podle názoru kárné rady při rozdělení útrat v poměru podílů na N-a připadal, není jistě v poměru k pohledávce, jež ani této výše nedosahovala, nikterak minimální, jak míní kárná rada, a tyto důvody ve prospěch obviněného uvedené zřejmě neobstojí. Naopak jest ze shora uvedených důvodů zřejmo, že případná povinnost Josefa N-a k náhradě aspoň části značně vysokých útrat při náležité pozornosti nemohla mu býti nepovědoma; přes to N-a ubezpečil o neškodnosti spoluvedení sporu. V tom i onom vylíčeném směru zanedbal obviněný povinnost svědomitého zastupování strany, žádav Josefa N-a, by mu svěřil zastupování, jednak tím, že Josefa N-a nesprávně zpravil o nutnosti vstoupiti do sporu jako spoluzalobce, jednak tím, že ho nejasně ujistil o tom, že zastupování postoupené části pohledávky půjde na útraty postupitelovy, ačkoliv neměl zajištění pro případ povinnosti N-ovy jakožto spoluzalobce k náhradě procesních útrat odpůrci, kdyby spor byl prohrán. Že takový postup advokáta zřejmě odporuje požadavku svědomitého a dbalého zastupování, netřeba blíže doličovati.

Další vinou obviněného jest porušení povinnosti, jež po objektivní stránce uznává i kárná rada, že totiž podnikl všechny další úkony ve sporu i v zastoupení Josefa N-a, jmenovitě podal odvolání i dovolání, aniž uvědomil svého mandanta o jednotlivých výsledcích procesu a aniž si od něho vyžádal souhlas k dalším tak důležitým úkonům jako je odvolání a dovolání ve sporu velmi nákladném proti rozsudkům žalobní nárok zamítajícím (v první stolici aspoň z velké části). Je-li porušení této povinnosti v objektivním směru právem uznáno i kárnou radou, takže netřeba se objektivní stránkou provinění blíže zabývati, neobstojí ani náležením uznaný omluvený důvod s hlediska subjektivního, že obviněný mohl podle rozsudkových výroků o útratách míti za to, že pro Josefa N-a nemůže vzniknouti újma. Předpisy civilního soudního řádu o úratové povinnosti podlehnoucí strany a předpisy o procesních stranách, shora citované, jsou tak základního rázu a v praxi advokátní tak běžné a vžitě, že nemohlo býti pro advokáta již po rozsudku první stolice, kde žalující strana zvítězila jen menší částí zažalovaného nároku co do důvodu nejmenší pochybnosti o tom, že rozhodnutí o útratách, vyhražené konečnému

rozsudku, může vypadnouti v neprospěch žalující strany, a to žalující strany celé, tudíž i v neprospěch spolužalobce Josefa N-a, i když jest v rozsudku první stolice uveden jako žalobce jen Rudolf M., neboť nelze o tom pochybovati, že si obviněný musil uvědomiti, že žalobci v jednotné žalobní straně jsou i postupníci, kteří ke sporu přistoupili. Naprosto žádné pochybnosti však nemohl míti v této příčině při odvolacím rozsudku, kde v jeho hlavě jest jako žalobce označen Rudolf M. a společníci, takže ve výroku rozsudkovém stanovenou povinnost »žalobce« k náhradě procesních útrat musil by nutně každý, tím spíše advokát vztahovati na celou žalobní stranu a nikoliv jen na Rudolfa M-a. I když ho obviněný snad zpravil o všech výsledcích sporu a s ním projednal všechny úkony v procesu předsevzaté, nesplnil tím povinnost svědomitého zastupování dalšího svého mandanta Josefa N-a, jenž měl jen nepřímý zájem na výsledku sporu, nikterak totožný s bezprostředním zájmem M-ovým, takže musil by se, najmě po zamítnutých rozsudcích, obviněný samostatně ujistiti jeho souhlasem k tomu, by i jeho jménem předsevzal další procesní kroky, útratové břemeno po případě zvyšující. Právě pro tento různý zájem na vedení a na výsledku sporu u jednotlivých mandantů nesměl se spolehnouti na to, že spolužalobce bude informovati Rudolfa M. Spolehl-li se však na to, nedostál své povinnosti svědomitého zastupování N-ova. Šetření na útratách za případná písemná sdělení nebylo na místě, najmě an obviněný za vyrozumění účastníků útraty účtoval. Na osobní styk s mandantem netřeba klásti zvláštní důraz a jeví se proto bezvýznamným obviněného omlouvající poukaz kárné rady na často se vyskytující případy, kde advokát osobně s mandantem nejedná. Tu obviněný s mandantem nejednal vůbec, ani ústně ani písemně, o dalších krocích v procesu podniknutých; pokud před podpisem plné moci s ním jednal, bylo již shora dovedeno, že ho neinformoval s tou svědomitostí, poctivostí a otevřeností, jež byla nutná vzhledem k riziku spojenému s přistoupením k nákladnému sporu, najmě an obviněný k němu Josefa N-a bez jeho ingerence sám vyzýval. Jak ze spisů rozepře lze zjistiti, zastupoval obviněný žalující stranu z největší části osobně. Byl a musil býti proto zpraven o všech krocích, které snad v této věci učinila jeho kancelář. Jest proto nejen civilně, jak má za to kárná rada (§ 1313 a) obč. zák.), nýbrž i kárně zodpověden za opomenutí uložených jemu povinností, pokud jde o to, že nezařídil nutné uvědomění Josefa N-a a nevyžádal si od něho nutnou informaci k dalším krokům, po případě prostřednictvím svého koncipienta Dra K-e, jestliže mu tento skutečně korespondenci obstarával. Ani z tohoto důvodu nelze tedy opomenutí povinností mu uložených omluviti. Z téže úvahy nelze však přisvědčiti důvodům kárné rady, z viny obviněného zprošťujícím, ani co se týče nedostatečného uvědomění Josefa N-a o konečném rozhodnutí Nejvyššího soudu, třebaže dopis ze dne 6. srpna 1924, v němž nelze spatřovati dostatečné vyrozumění N-a o výsledku sporu, byl v nepřítomnosti obviněného sepsán a podepsán jeho tehdejším koncipientem Drem K-em.

Výsledky kárného řízení nelze ovšem míti za prokázáno, že se obvi-

něný dopustil závadného jednání úmyslně, najmě, že byl při tom veden úmyslem zničit, by mohl žádati vyšší útraty, jak za to má odvolání vrchního státního zastupitelství. Kárný soud odvolací nevyvodil důsledky v neprospěch obviněného ani z toho, že obviněný také sobě dal postoupiti Rudolfem M-em ze sporné pohledávky částku 25.000 Kč, ale pro tuto částku sám do sporu jako spolužalobce nevstoupil. Neboť tuto okolnost obviněný vysvětlil tím, že tak nechtěl učiniti vzhledem k svému postavení jako advokát. Ale pro posouzení zjištěného děje jest bez rozhodného významu, zda obviněný jednal bez zlého úmyslu. Nepožaduje zákon pro kárný přečin úmyslné porušení povinností advokátu zákonem uložených, ani úmyslné poškození cti a vážnosti stavu, naopak stačí v tom i onom směru pouhá nedbalost. Přečin porušení povinností povolání jest v tom, že obviněný s nedostatečnou svědomitostí neomluvitelně zastupoval zájmy svého klienta, jež dokonce pohnul sám k tomu, že mu zastupování svěřil. Jest však dán i přečin poškození cti a vážnosti stavu, neboť tato čest a vážnost musila utrpěti úhonu, když Josef N. byl takovou nejasnou, nedostatečnou a nepřesnou informací vtažen advokátem do sporu, na jehož výsledku neměl bezprostřední zájem, a když byl zcela bezúčelně uveden v nebezpečí náhrady vysokých útrat a dokonce opomenutím sdělení o výsledcích jednotlivých úseků sporu překvapen exekucí proti němu zahájenou pro vysoké procesní útraty. Obviněný si musil uvědomiti, jak nepříznivý soud o advokátním stavu musí u N-a a u jeho okolí, jemuž to přirozeně nezůstalo utajeno, vzbuditi takové jednání advokátovo, kterým byl N. do sporu pro něho nežádoucího přiveden vzbuzením mylné domněnky, že jest to nutné a že mu z toho škoda vzejíti nemůže. Právě s hlediska zlehčení cti a vážnosti stavu nelze posléze přehlédnouti, že obviněný ani tehdy, když se dostavily neblahé následky jeho nedosti svědomitého postupu v této věci, a Josef N. přišel k němu v pochopitelném rozrušení v důsledku exekuce z nenadání proti němu provedené, neučinil nic, by N-a ihned ubezpečil a dal mu osobně záruku, že z celé věci nebude míti škodu, a by takto zabránil veřejnému pohoršení, jež hrozilo, když se o postupu obviněného jakožto advokáta dověděla širší veřejnost. Bylo proto odvoláním vyhověti a uznati obviněného vinným jak kárným přečinem porušení povinností povolání, tak i zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 96 dis.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu i o porušení povinností povolání, dal-li se advokát zapsati do seznamu advokátů s bydlištěm v určitém místě, avšak nebyl v tomto místě vůbec hlášen a nikdy tam nebydlel ani své povolání tam nevykonával, nýbrž bydlel trvale a své povolání vykonával v místě jiném.

Jde jen o zlehčení cti a vážnosti stavu, nikoliv i o porušení povinností povolání:

trpěl-li advokát provozování inkasní kanceláře svého solicítatora s připojením na svou kancelář, uveřejňování jeho insertů o bezplatném vymáhání pohledávek jakéhokoli druhu v tuzemsku i v cizině i jeho úmlu-